

туши. Сторилъ това, той избърса потното си лице и тръгна къмъ масата.

— А-ха! че самовара билъ тукъ, пъкъ азъ не виждамъ . . .

Ама право да си кажа, ловджийско сърдце чай го не лови. Пашанко се изсмѣ и като накуцваше насамъ, натамъ, продължи:

— На насъ да е печенко нѣщо на вжгленъ . . . Ей като пръжолка, като кюфтенца . . . чувашъ ли, роднино! Ана не се обади; тя влѣзе въ стаята си.

— Пъкъ да е и отъ онова отстоялото винце, гдѣто само за гости го държите . . . Ама кой знай да ли носите тукъ отъ него?—

Чувашъ ли, балдъзо! — Тебъ май не ти се приказва ама . . . Той стана и надникна: — то нѣмало никоѣ, а пъкъ азъ приказвамъ ли, приказвамъ.

— Кого викашъ, Пашанко? — обади се старата.

— Ти ли си била тукъ, стара майко! Па колко е хубаво старо да ти отслужи!

— Нали печено искашъ: рекохъ да стъкмя огъня.

И той влѣзе при нея.

Какво говорѣха не се разбираше, но чуваше се високиятъ гърлястъ смѣхъ на Пашанка.

Вързалъ кучетата, Радивой се изкачи на чардака и седна. Свелъ шапка, той бършеше лицето си и при всѣко снемане на бѣлата му кърпа, се виждаше какъ лицето му се черви и пакъ побѣлява, напоено съ здравина, младостъ и нѣжностъ. — Избърсалъ се, той трѣсна глава, сѣкашъ да се увѣри, че тя е тѣй мощна, та нѣмаше да падне отъ едно разтърсване и като мѣтна прѣзъ глава ржцѣ, обтегна глава на тѣхъ и се вгледа къмъ небето, гдѣто се трупаха потъмнѣли облаци.

Той отдѣхна изъ дълбоко и дълго стоя неподвижно — нѣщо вмисленъ.

— Ей, Нитчеянецо! — го стрѣсна гласа на Пашанко!

— Наистина свѣрчовѣчъ съмъ! Да похванемъ камъкъ, вода ще тръгне. —

Радивой само погледна Пашанка, но нищо не отвърна. Той гледаше облацитѣ, що се трупаха на плешивото теме на планината. —

— Нека му мислятъ онѣзи, които ще поематъ властта, а пъкъ ние съ тебе какво? Ти до като свѣршишъ правото, още има врѣме, а пъкъ азъ . . . Само